משמיה דר' עקיבא בר יוסף כוותיה אמר רב אשי ומאי קושיא דלמא להא מילתא בר מזליה הוא אלא אמר רב אשי תדע דאמר גברא רבה מילתא ומתאמרא הלכה למשה מסיני כוותיה [א]ודלמא כסומא בארובה ולאו טעם (א) יהיב א"ר יוחנן מיום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות לשוטים מאי היא כי הא דמר בר רב אשי דהוה קאי ברסתקא דמחוזא שמעיה לההוא שוטה דקאמר ריש מתיבתא דמליך (ב) במתא מחסיא טביומי חתים אמר מאן חתים טביומי ברבנן אנא שמע מינה לדידי קיימא לי שעתא קם אתא אדאתא אימנו רבנן לאותביה לרב אחא מדפתי ברישא כיון דשמעי דאתא [ב]שדור זוגא דרבנן לגביה לאימלוכי ביה (ג) עכביה הדר שדור זוגא דרבנן אחרינא עכביה גביה עד דמלו בי עשרה כיון דמלו בי עשרה פתח הוא ותנא ודרש לפי שאין פותחין בכלה פחות מעשרה קרי רב אחא אנפשיה [ג]כל המריעין לו לא במהרה מטיבין לו וכל המטיבין לו לא במהרה מריעין לו תנוקת מאי היא כי הא דבת רב חסדא הוה יתבה בכנפיה דאבוה הוו יתבי קמיה רבא ורמי בר חמא אמר לה מאן מינייהו בעית אמרה ליה תרווייהו אמר רבא ואנא בתרא (ד) א"ר אבדימי דמן חיפה קודם [ד]שיאכל אדם וישתה יש לו שתי לבבות לאחר שאוכל ושותה אין לו אלא לב אחד שנאמר [1]איש נבוב ילבב וכתיב [2]נבוב לוחות ומתרגמינן חליל לוחין אמר רב הונא בריה דרב יהושע הרגיל ביין אפי' לבו אטום כבתולה יין מפקחו שנאמר [3]ותירוש ינובב בתולות: אמר רב הונא ברי' דרב יהושע [א]פשיטא חלק בכור וחלק פשוט יהבינן ליה [ה]אחד מצרא יבם מאי אמר אביי היא היא מ"ט בכור קרייה רחמנא רבא אמר [ב]אמר קרא [4]והיה הבכור הוייתו כבכור ואין חלוקתו כבכור ההוא דזבן ארעא אמצרא דבי [ו]נשיה כי קא פלגו א"ל פליגו לי אמצראי [ז]אמר רבה [ג]כגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה רב יוסף [ד]אמרי ליה אחי [ח]מעלינן ליה עלויא כי נכסי דבי בר מריון והלכתא כרב יוסף תרי ארעתא אתרי נגרי אמר רבה כגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה רב יוסף זמנין דהאי מדויל והאי לא מדויל והלכתא כרב יוסף תרתי (ה) אחד נגרא א"ר יוסף [ה]כגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה אביי מצי אמר בעינא דאפיש אריסי והלכתא כרב יוסף אפושי (ו) לאו מילתא היא

חד

משמיה דרבי עקיבא כוותיה. וליכא למימר בני חד מזלא נינהו שהרי ר"ע חכם ממנו הרבה: **ולאו טעמא קאמר.** במילתיה וכיון דאמר טעמא אין זה כסומא שמכוון לירד בארובה במקרה בעלמא אלא סברת הלב היא הבאה לו כנבואה וזכה להסכים להלכה למשה מסיני: **כריסתקא.** שוק רשות הרבים: **דמליך.** השתא במתא מחסיא שעתיד להיות ראש הישיבה עכשיו: **טביומי חתים.** כשחותם באיגרת חותם שמו טביומי: **קיימא לי שעתא.** מזל: **שדרו זוגא דרבנן לגביה.** דמר בר רב אשי: **לאימלוכי ביה.** ליטול עצה ורשות להמליך את רב אחא: **פתח ותנא.** דרשה ונעשה ראש הישיבה: **כל המריעין לו כו'.** כלומר הואיל ונדחה השעה לא ימליכוני עוד: **איש נבוב.** כשהוא חלול בלא כרס מלאה: **ילבב.** כמה לבבות שאינו מסכים לדעת שלמה: **ינובב בתולות.** לב אטום כבתולות עושה נבוב וחלול: **פשיטא חלק בכור וחלק פשוט.** שני חלקין שהבכור נוטל אחד משום בכורה ואחד משום פשיטות יהבינן ליה אחד מצרא זו אצל זו שהרי שניהן חלקו הן והרי הן כחלק אחד: **יבם מאי.** המייבם את אשת אחיו דקם תחתיו לנחלה ונוטל שני חלקים מאי מי מלו אמרי ליה הואיל ומכח אחרינא קאתי לא יהבי להו (ז) ניהליה אחד מצרא זו אצל זו אי לאו מעליתא גבן בדמי: **הבכור אשר תלד.** ביבם קמשתעי דמלוה בגדול לייבם אשר תלד פרט לאיילונית והכי מדרש קרא יבמה יבא עליה וגו' והיה הבכור איזה מן היבמין יבא עליה הבכור אשר תלד וכגון שהיבמה בת וולדות היא פרט לאיילונית: **דזבן ארעא אמצרא דבי נשא.** קנה קרקע אצל שדה אביו: **כי מטא למיפלג.** עם אחיו בנכסי אביו: **על מדת סדום.** זה נהנה וזה לא חסר: **אמרו אחי מעלינן ליה עילויא.** לנו היא משובחת כקרקעותיו של בר מריון שהיו מעולות ומשתברא הא דרב יוסף בשדה (ח) בעל שיכולין לומר פעמים שזו מתברכת משאר השדות: **תרי ארעתא אתרי נגרי.** אם בית השלחין היא ויש לשני אחין לחלוק שתי שדות לכל אחת יש לה יאור להשקות ממנו וזה קנה שדה אצל (ט) האחד מהן ורוצה שיתן אחיו זו הסמוכה לשלו: **כגון זו כופין.** דהא לקרקע השניה גם היא יש לה יאור להשקות ממנו: **האי מדויל והאי לא מדויל.** דרך היאורים לייבש כשנהר [י]שם נמשכין ממנו מתמעט לפעמים שזה יבש וזה אינו יבש ואומר לו טול חלקך בשתיהם דלאו מדת סדום היא או תן לנו עילוי בדמי: **תרתי.** ארעתא יש להם לחלוק על חד נגרא ואחד מהן קנה קרקעו אצל האחת: **כופין על מדת סדום.** דכיון דלאחד נגרא נינהו שתיהן שוות: **ניחא לי לאפושי אריסי.** טוב לי שיהא לך שתי שדות אחת מכאן ואחת מכאן (י) ואחת לי באמצע כדי שתרבה לך אריסין ותהא שדה שלי משתמרת יפה:

חד

כל המריעין לו לא במהרה מטיבין לו. ובשילהי מרובה (ב"ק דף פ: ושם ד"ה לעולם) דקאמר רב אחא גופיה לעולם אין מטיבין לו איכא למימר דמתחל' אמר לא במהרה מטיבין שהיה מצפה שיחזירוהו לגדולתו וכשראה שלא החזירוהו שוב אמר לעולם אין מטיבין לו: **חלק** בכור וחלק פשוט יהבינן ליה אחד מצרא. כדנפקא לן בי"ש נוחלין (לקמן דף קכב.) מדכתיב פי שנים מקיש חלק בכורה לחלק פשוט: **אמיצרא** דבי נשי. אית דגרס בתר הכי אמרי אחוותא א"כ בי נשיה היינו חמיו ולא היו לחמיו בנים כי אם בנות ואית דגרס אמרי אחי א"כ בי נשיה היינו אביו [ועי' תוס' שבת כג: ד"ה דבי נשא]: **כגון** זה כופין על מדת סדום. תימה לר"י לרבה אמאי איצטריך קרא בבכור דיהבינן ליה אחד מצרא ואומר ר"י לפי שלא נתן לו (כ) כח הכתוב אלא כב' אחיו ואילו היו שני אחיו רוצים להשתתף לא כפינן לשלישי לתת להם חלק ביחד ועוד דבכור מתנה קרייה רחמנא כדאמר בי"ש נוחלין (שם) דכתיב לתת לו פי שנים ואין לכוף את הנותן ולאביי נמי אי לאו דקרייה רחמנא בכור ה"א יקום על שם אחיו כאילו הוא ואחיו קיימין ורשב"א מפרש דהא דאמר רבה כופין לא מדין תורה קאמר דבדין היה יכול למחות שכנגדו דאיכא קפידא ברוחות כדאמר בכמה דוכתין ועוד הא דכופין על מדת סדום בזה נהנה וזה לא חסר היינו בשכבר דר בחצר חבירו שאינו מעלה לו שכר [ט]אבל הא פשיטא שיכול למחות בו שלא יכנס לדור בביתו אפי' בחצר דלא קיימא לאגרא וגברא דלא עביד למיגר דהוה זה [ט]נהנה וזה לא חסר אלא מתקנת חכמים קאמר הכא דכופין והשתא אין להקשות כלל אמאי איצטריך קרא בבכור: **מעלינן** ליה כנכסי דבר מריון. פירש הקונטרס בשדה הבעל (ל) שיכולים לומר שפעמים מתברכת משאר שדות ובתרתי ארעתא אתרי נגרי לא שייך למימר מעלינן כיון שצריך להשקות ואין מתברכת זו יותר מזו ואין נראה דגם אותם שצריך להשקות מתברכת אחת מהם פעמים יותר שאחת לוקה בשדפון ואחת אינה לוקה ופר"ת מעלינן כנכסי דבר מריון לא ניתן לך זכות שיש לנו בשדה זו אם לא בדמים יקרים כמו בני מריון שהיו עשירים ולא היו מוכרים קרקעותיהם אלא בדמים יקרים ותרתי ארעתא אתרי נגרי לא קאי אעובדא דההוא גברא אלא מילתא באנפי נפשיה כלומר שתי שדות שיש לכל אחד נגר ורוצה האחד שיחלקו כל אחת לשתים שיקח חצי שדה זו וחצי שדה זו אמר רבה כופין על מדת סדום ויטול כל (מ) שדה שלם כדי שיהא לכל אחד חלק אחד מצרא וכן יש לפרש תרתי ארעתא אחד נגרא שהנגר מפסיק בין שתי השדות ואם יחלקו כל שדה לשתים לא יהיה חלקו אחד מצרא והשתא בהני לא שייך למימר מעלינן כנכסי דבי בר מריון דלאו אם האחד רוצה לחלוק לעשרים נאמר שיחלקו משום מעלינן ולשון מעלינן נמי אינו מתיישב לפ"ה:

חד

עין משפט נר מצוה

קמו א ב מיי' פי"ב מהל' שכנים הל"ב סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קעד סעיף ב':
קמז ג ד ה מיי' שם הל"א טוש"ע שם ס"א:

◆

מוסף רש"י

יהבינן ליה אחד מצרא. שני חלקים יטול במקום אחד כחלק פשוט שהוא חלק אחד ונוטל במקום אחד, ונפקא מינה דכל מקום שנפל לו הגורל לחלק פשוט, יטול שם גם חלק בכורה, ואם הם שני אחין ושלש שדות לא יפילו שלשה גורלות, שנים לבכור ואחד לפשוט, שהרי אם יפול חלק הפשוט באמצע לא יוכל כן, דאם כן נוטל הבכור בשני מקומות, אלא שני גורלות יפילו ויטילום על שני שדות החיצונות ולזה שיעלה לבכור יקח ויטול גם האמצעי שאצלו עמו (רשב"ם לקמן קכג.). מדת סדום. שלי שלי (עירובין יט.) לא היו עושין טובה בממונם (כתובות קג.) אין מהנה לחבירו אע"פ שאין חסר כלום (רשב"ם לקמן נט.) כדתנן (אבות פ"ה מ"י) האומר שלי שלי שלך שלך זו מדה בינונית ויש אומרים זו מדת סדום (לקמן קסח.).

◆

רבינו גרשום

כרבא לפי שכשחורשין את הקרקע בתחלה מחמת שהיא קשה צריכה יותר מיום אחד וכרבא אינה צריכה שני ימים שלמין ונמצא שמפסיד בעל השדה מט' שעות ולמעלה ואי רדו יומא לכרבא לא הוי חד יומא בין חרישה וזריעה ובפחות סגיא ומשתכח דקא מפסיד. איבעית אימא כי רדו יומא כרבא ודקשיא לך לא הוי יומא ורעא דפחות מיום סגיא הא לא קשיא דכריב ותני ותנא אחריתי דבין ב' כריבות צריך (ב' ימים שלמין) [יום א' שלם] ואיבעית אימא כי רדו יומא ורעא ודקשיא לך לא הוי תרי יומי כרבא הא לא קשיא בהרורי ארץ הרים ושרשים שקשה היא ביותר ואיכא מלאכה לתרי יומי. וכן יבלו חבירו מרבי: דוולא. כלומר אם יש להם לחלוק שדה בור שצריך להשקותו בכל שעה מאריתא דדלאי כלומר בכמה יש בה באותה שדה דין חלוקה. אמר (רב יוסף) [רב נחמן] בי דאלו יומא אם יש באותה חלוקה שדה כשיעור שהפועל יש לו מלאכה כל היום לדלות מן המים ולהשקותו לכל חלק וחלק יחלוקו ואם לאו לא יחלוקו שלא ימצא אדם שישכור לו לחצי היום ונמצא שמפסיד: פדיסא. שדה גפנים: מנת בכרם. חלק: אין אלו אלא דברי נביאות. כלומר דבר זה שאתה אומר ג' קבין לכל אחד ולא אמרת טעמא מאי ג' קבין אי לא בד' או ה' כלומר משום הכי מיחזי כנביאות דלית בה טעמא. ל"א דברי נביאות כלומר דברים הללו עיקר כנביאות. אם מכר לו ג' בעל מנת בכרם כמה צריך למכור לו הואיל שהכרמים ביול. תלת אציאתה. כלומר ג' שורות שבכל אחת י"ג גפנים כדי שיעור שפועל יכול לחפור תחתיהן ביום אחד: וניתנה לחכמים. מכלל דנביא מעיקרא לאו חכם ואטו חכם לא נביא הוא כלומר מי היה נביא כי אם חכם: ונביא לבב חכמה. כלומר לנביא יש לו לב החכם דעדיף מיניה: תדע דחכם עדיף מנביא. משום גברא רבא מלתא. כלומ' שאומר חכם הלכה מדעתו על בורייה ועל עיקרה כמפי השמועה ואותה הלכה נאמרה משמיה דגברא רבה כוותיה ששמעה מפי השמועה דהא נביא לא מצי למימר נבואה כי אם מפי הגבורה וזה אומרה מדעתו אלמא דעדיף הוא: מאי קושיה. מאי ראייה דמייתית דילמא תרווייהו הני גברי רברבייא בני חדא מולא נינהו משום הכי אמר האי כגון האי. אע"ג דלא שמיעא ליה ולאו נביאות הוא: ג) אלא דלא. תדע דהכי איכא למימר דנביאות הוא וליכא למימר דחד מולא הוא שהרי ר' עקיבא דקים לן דלא היה מעולם גברא כוותיה ואפ"ה כי אתי חד תנא ואמר מנפשיה כוותיה אע"ג דלאו בני חד מולא נינהו דלית דהוי ליה מולא בתורה ובעושר כוותיה דר' עקיבא: ודלמא כסומא בארובה. ולא משום דהוה עדיף ומשני לאו טעמא קאמר שמביא אמתלא לדבריו ראייה. ומדקאמר טעמא ודאי מרוב חכמתו קאמר ולא כסומא בארובה: ברסתקא. בגישרא דעברי בה [בני] השוק. למ"ה: דמליך. דליעבדי מיניה ראש ישיבה: הכי שמיה. דהכי חתום שמיה בשטר: טביומי. והכי מיקרי שמיה ושמיה דרב אשי טביומי והאי דקרי ליה רב אשי משום שם לווי: בכלה. קרי לה לההוא מסכתא דדריש ריש מתיבתא: כל המטיבין לו. הואיל והוטב לרב אשי דפתח בראש ישיבה לא במהרה מריעין לו שלא יסלקוהו רב אחא אינו יכול להריע לו: בכנפיה. בחיקו: כמה לבבות. שאין לבו מיושב עליו: איש נבוב. חלול הוא שלא אכל: ילבב. כמה לבבות: אפי' לבו אטום כבתולה. זו שאינה בעולה ואטומה היא מתנובב: [פשיטא] אם בכור ופשוט באו לחלוק בשדות אביהם והבכור נוטל פי שנים ואמר [והבכור] אני נוטל חלק בבכור' סמוך לחלק פשוט בתוך מיצר אין יכול הפשוט לעכב עליו ולומר שקיל חלק פשוט בהאי גיסא וחלק בכור לאידך גיסא ואינו יכול לעלות עילוי דמים אם יניחו ליטול שניהם במיצר אחד דדינו ליטול ירושתו במקום אחד: יבם מאי. יבם שמת אחיו בחיי אביהן וייבם זה את אשתו ושוב מת אביהן דשקיל האי יבם ירושת אחיו שני חלקים אחד חלק אחיו שמת וחלק של עצמו. מי יהבי ליה אחד מיצרא הנהו ב' חלקים אי לא. מי אמרינן דיניה הוא דשקל פי שנים ויהבי'

מסורת הש"ס

א) [נדה כג.], ב) [צ"ל שדור], ג) ב"ק פ., ד) ס"א שאכל ס' ושתה ס', ה) [לקמן קכג.], ו) [פי' סמוך לשדה של חמיו ולא היה לחמיו בנים כי אם בנות. ערוך וע' תוס' דהכא ד"ה אמיצרא], ז) [לקמן נט. קסח. עירובין מט. כתובות קג.], ח) [צ"ל שהם], ט) צ"ל לא נהנה רש"ש.

◆

תורה אור השלם

1 וְאִישׁ נָבוּב יִלָּבֵב וְעַיִר פֶּרֶא אָדָם יִוָּלֵד: איוב יא יב

2 נְבוּב לֻחֹת תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר הֶרְאָה אֹתְךָ בָּהָר כֵּן יַעֲשׂוּ: שמות כז ח

3 כִּי מַה טּוּבוֹ וּמַה יָּפְיוֹ דָּגָן בַּחוּרִים וְתִירוֹשׁ יְנוֹבֵב בְּתֻלוֹת: זכריה ט יז

4 וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תֵּלֵד יָקוּם עַל שֵׁם אָחִיו הַמֵּת וְלֹא יִמָּחֶה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל: דברים כה ו

◆

גליון הש"ס

גמרא מעלי' ליה עלויא. עיין פ"ו משנה ח' דלמאי בפירוש הרמב"ם: **תוס'** ד"ה כגון בר' **אבל הא פשיטא** שיכול למחות בו. עיין לקמן דף נט ע"ב ברשב"ם ד"ה אמאי שלו לא הגישו:

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולאו טעם קאמר א"ר יוחנן: **(ב)** שם דמליך השתא כמתא מחסיא: **(ג)** שם לאימלוכי ביה עכבינהו הדר שדור וכו' עכבינהו גביה עד: **(ד)** שם ולאו בתרא וכן הוה א"ר אבדימי: **(ה)** שם תרתי ארעתא אחד נגרא: **(ו)** שם אפושי אריסי לאו מילתא היא: **(ז)** רש"י ד"ה יבם וכו' לא יהבי להו ניהליה אחד וכו' מעליתא גבן בדמי: **(ח)** ד"ה אמרו וכו' בשדה בית הבעל: **(ט)** ד"ה תרי וכו' אצל אחת מהן ורוצה שיתן אחיו לו: **(י)** ד"ה ניחא וכו' ואחת מכאן כדי שתרבה כצ"ל ותיבת ואחת באמצע נמחק: **(כ)** תוס' ד"ה כגון וכו' שלא נתן לו הכתוב כח אלא: **(ל)** ד"ה מעלינן וכו' בשדה הבעל ואיידי שיכולים: **(מ)** באו"ד ויטול כל אחד שדה שלם:

◆

רבינו גרשום (המשך)

ליה גבי הדדי בחד מיצרא או לא משמע כמיש דבכור הוא ולא יהבי' ליה בחד מיצרא. אביי אמר היא היא דשקיל נמי בחד מיצר דבכור קרייה רחמנא והיה הבכור אשר תלד ודרשי' לי' הבכור מצוה בגדול הלכך דיניה כבכור ואחד מיצר יהבינן ליה. הוייתו כבכור ליטול ב' חלקים ולא חלוקתו כבכור ליטול שניהן במיצר אחד: אמצרא דבי נשא. סמוך לשדה אחד של חמיו ולא היו לו לחמיו בנים כי אם בנות ומת חמיו והניח קרקעותיו לבנותיו אמר האי הבו לאשתי חלקה סמוך לאותה שדה שקניתי אמר רבא ודאי יהבינן ליה סמוך למיצריה וכגון זה אי מעכב איניש כופין על מדת סדום שלא יעשה מדת סדום שהיו מקפידין ואו' שלי שלי ושלך שלך. כך אלו כופין אותם שלא יעכבו ליתן לה חלקה אצל שדה בעלה שזה נהנה וזה לא חסר: מתקיף לה רב יוסף והא מצי למימר אחותה הואיל ויש לו הנאה שנוטל שדה סמוך ליה מעלינן ליה האי ארעא וחשבי' ליה ביוקר כנכסי דבי בר מריון דהוי ליה מקרקע מעולין והוי אמיד ולא מזבן ארעתיה כי אם בדמים יקרים הכי נמי מעלי לן האי גברא דמים אי יהבינן ליה בסמוך לו ואי לא לא יהבי' ליה אמצרא דידיה ואמאי כופין. והלכתא כרב יוסף דמצי מעלי לי' ביוקר. תרי אחי או תרי שותפי דהוי להו לחלוק תרי ארעתא דקיימן חדא אהאי נגרא וחדא אהאי נגרא דלכל אחת יש לה נגר שלה וזה אמת המים שמשקין אותה ממנו וזבן חד מהני אחי או שותפי חד ארעא אחריתא סמוך לאחת מאלו ואמר האי דזבן הואיל דהני תרי ארעתא דאית לן לחלוק שוין הן במדה ולכל חדא יש לה נגר הב לי אותה שדה שסמוכה לאותה שקניתי אמר (רבא) [רבה] כגון זה ודאי כופין דלא מצי לעכב עליו. מתקיף לה רב יוסף אמאי כופין הא מצי טעין אידך לא בעינא אלא נחלוק כל שדה וכל נגר לשנים דשמא זימנין דהאי נגרא מדויל והאי יבש מסתפינא דלמא יבשא נגרא שלי ונגרא דמיצרך לא יבשה ומצית את להשקות שדך ואנא לא מצינא ומספרנא הלכך בעינא למפלג תרווייהו או יעלה לי דמים וכי האי גוונא מצי מעכב ליה. תרי ארעתא אחד נגרא שהיו שניהן מסתפקות מנגר אחד וקנה אחד מהן קרקע חד סמוך לאחת משדות אלו ואמר ליה לחבירו הב לי אמצראי דהשתא ליכא למימר דהאי מדויל והאי לא מדויל דתרווייהו סמיכי אחד נגר. אמר רב יוסף בהאי מודינא דכופין ויהיב ליה. אמר ליה אביי אמאי כופין והא מצי למימר ליה אידך ניחא לי לאפושי אריסי כלומר אם היה שדהו שקנה בצד אחד סמוך למיצר ואמר הבו לי אמיצראי יכול לומר לו הלה איני רוצה שתקח חלקך כי אם מצדי האחר כדי שתהא שדה שלי אמצעית ותשים אריס אחד מצד אחד על אותה שדה שקנית ואריס אחד על חלקך המגיעך מצד אחר ומהן משתמרת שדה שלי שהיא אמצעית וכי האי גונא מצי לעכבי ואפי' הכי דאיכא למימר הכי הלכתא כוותיה דרב יוסף. **ל"א.** אמאי כופין הא יכול למימר אנא בעינא הכי למפלג דמהדיא ארעא ותצי נגרא דאמיצרך שקול פלגא ואנא אשקול פלגא כי היכי

א) אולי צ"ל ג' קבין ולא ד' או ה'. ב) נראה דצ"ל אם מכר לו בעל מנת כרם וכו'. ג) נראה דצ"ל אלא אמר רבא תדע וכו' ומתאמרה משמיה דר"ע בר יוסף כוותיה להכי איכא למימר וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones